

Partizanstvo na Gorenjskem - žarek upanja v Evropi

(Nadaljevanje iz prejšnje številke)

Naš mitraljezec Albin Mlakar-Bine je v dvoboju iz svojega zaklona na njivi pšenice, oddaljen okrog 80 metrov od šole, v tem dopoldnevu zbil tri nemške mitraljezce. Skrit za zaklonom debele skale, ki jo je prinesel ponoči, je čakal na ugoden trenutek in izstrelil rafal na nemškega mitraljezca, ki je sipal nanj ogenj iz šole. Tako je pobil torej tri nemške mitraljezce. Tudi sam je imel od nemških mitraljeških krogel razcefran suknjič po hrbtu in nekaj prask po koži.

Ceprav se je sredi dopoldneva prebil skozi zasede in cestno blokado iz Polhovega Gradca na Črni vrh nemški oklopniak s težkim mitraljezom, ki je tolkel po naših položajih, dokler je imel kaj municije, ni uspeh pregnati nas s položajev in prisiliti k umiku. Ko je oklopniak porabil vso municijo, je nemočen obtičal pred župniščem in obenj so pozvajale naše krogle, saj nismo dopustili posadki, da bi se umaknila za zidove v župnišče.

Drugi nemški oklopniak, ki je hitel na pomoč nemški posadki na Črnem vrhu, pa je naletel na mino in se prevrnil, tako da je tudi ta bil nesposoben za boj.

V takem vzdušju in zanosu smo se okrog 13. ure že pripravljali na juriš, da bi zavzeli postojanko v župnišču, ko je prihitel kurir z obvestilom, da prihaja posadki na Črnem vrhu na pomoč močna nemška kolona, ki nas že poskuša obkoliti. V tistem so nas Nemci že napadli in pri tem ubili Toneta Oblaka-Svedreta iz Gorenje vasi, ki je bil politdelegat prvega voda Poljanske čete in Naceta Uršiča-Nikolaja iz Hotavelj, borca drugega voda, ki je napadal nemško posadko v šoli.

Da so se Nemci prebili na Črni vrh in nas napadli, je bila kriva Selška četa, ki je zatajila pri opravljanju zadanih nalog, ker ni napadla nemške posadke v Poljanah, zaradi česar je pretežni del nemške policije iz Poljan odhitel na pomoč postojanki na Črnem vrhu. Zelo uspešno pa je svojo nalogo izvajala Loška četa. Ta je z zasekami in zasedami ob cestah uspešno skoraj vse dopoldne v ostrih spopadih z veliko nemško premočjo zadrževali napadajoče Nemce, da bi se prebili proti Poljanam oziroma Črnemu vrhu.

Nemške sile — 20.000 moč

Ko je potem v začetku julija prišla iz Dolomitov preko meje pri Črnem vrhu na naše področje ob svojem pohodu na Štajersko slavna II., to je Štajerska grupa odredov, smo potem skupaj z njo svojo dejavnost še stopnjevali. Tako so tedaj sredi julija, v času, ko je bil okupator na višku svojih moči, ko so Nemci prodirali proti Stalingradu in se bližali Krimu, enote Štajerske grupe ob sodelovanju borcev Poljanskega bataljona izvedle v Poljanski dolini vrsto uspešnih vojaških in sabotažno-diverzantskih akcij. Vse to in poprejšnje stalne partizanske akcije širom po Gorenjski je delo Nemcem povod, da so tedaj zbrali na Gorenjskem velike sile (po sedaj zbranih podatkih okrog 20.000 moč), da bi dokončno uničili partizane. S temi silami so takoj začeli na posameznih širših področjih obklojevati in napadati partizanske enote. Njihovi napadi in ofenzive so se kar vrstili. Mednje sodi tudi velika nemška ofenziva na Blegoš od 2. do 6. avgusta 1942. Po tedaj dobljenih podatkih je v tej ofenzivi sodelovalo v območju Poljanske in Selške doline ter Blegoša skupno okrog 10.000 moč nemške vojske, policije in žandarmerije, med-

tem ko je tedaj bilo na območju Blegoša vsega 120 do 150 partizanov. Že pred to ofenzivo je namreč glavnina II. grupe prešla preko Selške doline na Jelovico. V tej ofenzivi je bila Poljanska četa povsem razbita in je utrpela hude izgube. Od 42 borcev Poljanske čete, kolikor nas je bilo tedaj okoli Blegoša, jih je 15 padlo, 4 pa so bili ujeti, eden je padel, dva pa sta bila ujeta že potem, ko smo se prebili z območja Blegoša. Od Ljubljancev — borcev Poljanske čete so tedaj padli: Franc Bajt-Bojan, Engo Ciuha-Matjaž, Bogomir Lukman-Bogo, Ive Osredkar-Stipe, Bogomir Starc-Karamazov, Gregor Zupan-Sulc ter Drejče in Luka, katerih pravih imen nismo uspeli ugotoviti. Ujeti pa so bili: Marjan Jamnikar-Luka, Ivan Klemenčič-Zane in Zdravko Marušič-Zivko.

Tone Peternel-Igor, avtor sestavka

Ceprav je v tej ofenzivi Poljanska četa utrpela hude izgube, so se preživeli in v ofenzivi razkropljeni borci kmalu ponovno zbrali in nadaljevali boj še zlasti potem, ko je četa bila okrepljena z novimi borci — prostovoljci z območja Medvod, ki so v juliju in avgustu prišli v partizane v Loško četo, pa so bili potem dodeljeni naši Poljanski četi. To so bili: Ivan Bizant-Niko, Edo Bregar-Don, Ivanka Knific-Irena, poročena Svara, Gvido Šmalc-Jan, medtem ko je Roman Trampuš-Urh z ženo Francko in otrokom po treh dneh odšel iz Loške čete prek meje v Dolomite. V septembru pa sta bili v Poljansko četo dodeljeni tudi Magdalena Juraj-Saša, poročena Tomič in Anica Suštaršič-Marjanca, poročena Pervanje, ki sta avgusta prišli v partizane iz Ljubljane, oktobra pa je prišel iz Dolomitov v Poljansko četo še Miloš Zihel-Mišo, ki je v partizane vstopil že spomladi.

Nevarne nemške patrulje

Ob neprestanem hudem pritisku močnih nemških sil na partizanske enote so konec julija operativno pobudo ponovno prevzeli Nemci, partizanske enote pa so bile bolj ali manj potisnjene v defenzivo. Zopet se je dogajalo, da so majhne nemške žandarmerijske in policijske patrulje, ki so včasih štejele 10—15 moč, križarile po vaseh in gozdovih ter pogosto tudi ponoči iz zased sredi gozdov in drugod na raznih prehodih in križpotjih prežale na premike manjših skupin partizanov in jih napadale, še zlasti pa po-

samezne borce in kurirje, ki so jih prestrezale in ubijale, več pa so jih tudi ujele. Že tako težak položaj je partizanskim enotam otežilo še to, da tedaj na terenu, razen posameznih zaupnikov, na katere smo se zanesli, ni bilo nobene širše organizacijske povezave simpatizerjev in somišljenikov OF, skratka, nismo imeli orgniziranega zaledja. Zato so se partizanske enote morale tedaj oskrbovati s hrano in drugimi potrebščinami v pretežni meri z rekvizicijami v trgovinah ter pri izdajalcih in hudih nasprotnikih OF in partizanske borbe. Vse to je zmanjševalo našo borbena in akcijsko sposobnost za napade in spopade s sovražnikom.

Že uvodoma sem omenil, da je v prvih mesecih 1942. leta uspelo gestapo po nenadnih vpadih in izdajah zajeti in aretirati znaten del aktivnih sodelavcev OF in s tem skoraj v celoti razbiti obstoječo organizacijo OF na Gorenjskem. Večina ilegalnih kot tudi legalnih organizatorjev OF je bila namreč preveč kompromitirana in je zato morala oditi v partizanske enote, druge pa je, kot že rečeno, zajel in aretirar gestapo, več organizatorjev OF pa je odšlo v partizane že prej, ob vstaji decembra 1941. leta. Zaradi vsega tega je tudi skoraj zamrlo organizirano politično delo na terenu.

Da bi to politično delo oživili, je pokrajinsko politično vodstvo Gorenjske na seji konec avgusta 1942 na Jelovici sklenilo reorganizirati in izpopolniti okrožne komiteje KPS na Jesenicah, v Kamniku in Kranju ter odločilo, da pošlje tovariša Maksa Krmelja-Matijo, tedanjega politkomisarja Poljanskega bataljona, za novega sekretarja okrožja Kranj. Ker pa je tovariš Krmelj neke noči okrog 6. septembra padel v nemško zasedo in bil hudo ranjen skozi koleno desne noge, zaradi česar je bil dalj časa nepokreten, je naknadno sekretar pokrajinskega komiteja KPS za Gorenjsko odločil, da se formira novo okrožje Škofja Loka, katerega območje je dotlej sodilo v okrožje Kranj.

Skratka, gorenjsko politično in vojaško vodstvo je tedaj ugotovilo, da je organiziranje zaledja nujno potrebno za nadaljnji razmah osvobodilnega gibanja in mobilizacije v partizane, še zlasti tistih fantov, ki jim je grozil vpoklic v nemško vojsko. Za izvedbo te naloge je sklenilo poslati iz partizanskih enot na teren nekaj borcev, ki naj bi delali kot politični aktivisti in organizatorji OF in partije na terenu, kot temelja, prek katerih bi izvajali mobilizacijo v partizane in organizirali, kolikor je mogoče, tudi oskrbo partizanskih enot s hrano in drugimi potrebščinami. To je bilo izredno važno in potrebno tudi zaradi hitro se bližajoče zime, ker bi bil sicer brez organiziranega zaledja nadaljnji obstoj partizanov na Gorenjskem vsaj resno ogrožen, če že ne nemogoč. Danes lahko mirno ugotovimo, da je bilo obdobje jeseni in prehoda na zimo 1942—1943 najtežje obdobje partizanstva na Gorenjskem.

Ustvarjanje političnega zaledja

Nalogo formirati novo okrožje Škofja Loka in s tem v zvezi zbrati potrebne kadre ter z njimi proučiti obstoječa organizacijsko-politična in druga vprašanja glede zasnove in oblik bodočega aktivističnega političnega dela pri graditvi organizacijske mreže OF in Partije na terenu, je dobil Tone Nartnik-Crnivec, tedanji in predvojni član okrožnega komiteja KPS Kranj. Tovariš Crnivec, doma z Dolgih njiv pri Lučnah v Poljanski dolini, po poklicu gradbeni delavec, sicer pa prekaljen borec za delavske pravice in član KP od 1934. leta, je sklical vse nas, ki smo bili določeni za politično delo na terenu, v kratkem obdobju na dva celodnevna sestanka.

Na teh sestankih smo bili seznanjeni z našim bodočim delom in nalogami. Prvi ožji sestanek je bil okrog 20. septembra 1942 na

kozolcu neke kmetije v bližini Sv. Barbare, drugi širši sestanek pa je bil v prvi polovici oktobra pri taborišču Škofjeloške čete, mislim, da je bilo to nekje pod Sv. Ožboltom. Na drugem sestanku se nas je zbralo okrog 10, in sicer: Tone Nartnik-Crnivec, ki je sestanek vodil, Avgust Barle-Radovan (kasneje Ambrož), Janez Kalan-Kosec, Jože Kavčič-Jernač in Adolf Sluga-Tratomir, vsi iz Loške čete, dalje jaz (Tone Peternel-Igor) in Milan Žakelj-Žirovnik iz Poljanske čete ter študent medicine Janez Kmet-Mirko iz Selške čete. Razen navedenih pa še nekaj drugih, katerih imen se več ne spominjam.

Na sestanku smo dobili potrebna navodila in se podrobno pogovorili o načinih in oblikah dela med ljudmi na terenu. Pogovarjali smo se tudi o delovnih območjih in razdelili okrožje na pet rajonov: Smlednik, Medvode, Škofja Loka, Poljane in Selca. Rajona Smlednik in Medvode je razmejevala reka Sava od Brega pod Kranjem do Broda oziroma Gameljna. Od Gameljna pa je razmejitvev rajona Smlednik potekalo ob vseh Rašica, Vojsko, Repnje, Dobruša, Torovo in naprej do Save pri Mošah. V celoti je rajon Smlednik zajemal 26 vasi. Razmejitvev rajona Medvode pa je od Save pri Brodu potekala ob tedanji italijansko-nemški meji mimo Šentvida v Dolomiti in nato ob tej meji po obronku Dolomitov nekako do Brezovice, od tod pa je razmejitvev z rajonom Škofja Loka proti Savi potekala tako, da so v rajon Medvode sodile mejne vasi Draga, Dol, Gorenja vas pri Retečah, Podreča, Mavčiče, Praše, Jama in Breg. Skupno je rajon Medvode zajemal 35 vasi in trg Šentvid. Rajon Škofja Loka pa je zajemal Škofjo Loko in širšo okolico do Žabnice, Crngroba, Planice in Križne gore do Praprotna v Selški dolini oziroma do Brodov v Poljanski dolini, to je 40 vasi in mesto Škofja Loka. Rajon Poljane je obsegal celotno Poljansko dolino od Gabrka do Žirov oziroma do Savodnja in Leskovec, skupno 82 vasi in trg Žiri. Rajon Selca pa je obsegal celotno Selško dolino, začevši od Praprotna do Petrovega brda in Dražgoš, to je skupno 46 vasi in trg Železniki.

Ob koncu sestanka je tovariš Crnivec za sekretarja rajona Smlednik postavil Janeza Kalana-Kosca, za sekretarja rajona Medvode Avgusta Barleta-Ambroža, za rajon Škofja Loka Adolfa Sluga-Tratomira, ki mu je v pomoč dodelil še Jožeta Kavčiča-Jernača, za sekretarja rajona Poljane je določil mene in mi v pomoč dodelil Milana Žaklja-Žirovnika, za sekretarja rajona Selca pa je dolo-

čil Janeza Kmeta-Mirka in mu dodelil v pomoč Franca Galičiča iz Poljanske čete.

Na tem sestanku je tovariš Crnivec ustanovil tudi okrožni komite KPS za novo okrožje Škofja Loka v sestavi: Maks Krmelj-Matija kot sekretar in Radovan, Tratomir ter jaz kot člani. Da smo izbrani v okrožni komite, nas je obvestil na kratki ožji seji, ki je bila po končanem skupnem sestanku. Moja naloga je bila vzdrževati zvezo s tovarišem Krmeljem in prenašati njegova navodila drugim članom OK KPS Škofja Loka. Dejansko pa tovariš Krmelj funkcije sekretarja OK KPS niti ni še v celoti prevzel, ko je že bil sredi decembra 1942 imenovan za sekretarja pokrajinskega komiteja KPS za Gorenjsko, medtem ko je tovariš Crnivec odšel na delo v okrožje Kranj kot sekretar okrožnega komiteja KPS. Zaradi tega je delo sekretarja okrožja Škofja Loka opravljal tedaj nekaj časa tovariš Tratomir, nato pa do aprila 1943 tovariš Jernač.

Hkrati politični aktivisti in borci

Borci, ki smo bili določeni za politično delo na terenu, smo to delo začeli opravljati že konec septembra 1942. Te naloge smo spočetka opravljali še kot borci posameznih čet in smo se s političnega dela med prebivalstvom ter z raznih sestankov in razgovorov na terenu še vedno redno vračali v taborišča svoje čete. Kasneje pa smo aktivisti organizirali svoja zavetišča na terenu, v katera smo se zatekali za predanitev in počitek. Čeprav je bilo delo na terenu zaradi nemških patrol, ki so križarile po vaseh in gozdovih ter postavljale zasede in prežale na partizane, zelo zahtevno in nevarno, smo z vsem žarom odhajali na teren in z največjo zavzetostjo in vsemi svojimi sposobnostmi delovali med ljudmi in jih pridobivali za sodelovanje v narodnoosvobodilnem gibanju ter tako širili organizacijo OF. Kmalu pa se je pokazalo, da je za hitrejši razvoj OF in čimboljše obvladovanje nalog treba povečati število političnih delavcev na terenu. Tako je bil sredi novembra 1942. leta poslan v rajon Smlednik na politično delo v območju Šmartna pod Šmarno goro tovariš Cveto Novak, proti koncu decembra 1942 pa v rajon Medvode za območje Šentvida Tine Zaletel. Kmalu za njim je v tem rajonu poprijel za politično delo še Maks Mrzlikar-Gorjan. V rajonu Škofja Loka sta opravljala terensko delo še brata Pavle Kavčič-Miha in France Kavčič-Veljko, v rajonu Poljane pa Rafael Buh-Ježev in Pavle Platiša-Todorov.

Z zavzetim delom smo v rajonu Poljane uspeli v obdobju oktober—december 1942 prodreti skoraj v vse vasi ter vzpostaviti in razpresti gosto mrežo sodelavcev in zaupnikov OF. V to mrežo OF smo zajeli okrog 65 vasi in krajev, slonela pa je v pretežni meri na terenskih odborih OF (kasneje smo jih imenovali krajevni ali vaški odbori OF), ki smo jih uspeli postaviti v večini vasi, deloma pa tudi na posameznih sodelavcih in zaupnikih OF, kot zarodkih bodočih odborov OF.

Te odbore in posameznike smo pogosto obiskovali in imeli z njimi razgovore in sestanke, obenem pa smo jih oskrbovali s propagandnim gradivom OF, ki smo ga redno dobivali iz novoosnovane Pokrajinske tehnike, ki je delala v bunkerju v bližini Srednje vasi v Poljanski dolini. V tej tehniki so delali Edo Bregar-Don, Niko Kavčič-Gorazd, Anica Suštaršič-Marjanca in Miloš Zihler-Mišo. Literatura je bila tudi nam, političnim aktivistom, v veliko pomoč in oporo pri politično-organizacijskem delu na terenu. Se zlasti pa je pomagala širiti obzorje in utrjevati zavest in pripravljenost prebivalstva za sodelovanje v narodnoosvobodilnem gibanju in podpiranju OF in partizanov. Reči je treba, da je prebivalstvo z velikim zanimanjem posegalo po tej partizanski literaturi in jo večinoma vneto prebiral, s čemer so se utrjevale in širile vrste sodelavcev in somišljenikov OF in partije. Enako je potekalo politično delo na terenu in tudi v drugih rajonih okrožja Škofja Loka. Rezultati takega našega dela niso izostali. Se posebej se je to pokazalo v širokem odzivu fantov, ki jim je grozil vpoklic v nemško vojsko, za vstop v partizane.

Široko razvejano delo političnih aktivistov in odborov OF je vnovič vzvalovilo borbenost ter narodno revolucionarno zavest množič, kar se je odražalo v ponovnem hitrem vzponu splošne ljudske vstaje proti okupatorju, vzbrstela je prava partizanska pomlad 1943. V tem vzponu vstaje je hitro naraščala partizanska vojska na Gorenjskem. Iz treh številčno dokaj šibkih bataljonov ob začetku leta 1943 je do maja 1943 narasel Gorenjski odred na devet bataljonov, razen tega pa smo v tem času poslali z Gorenjskega v partizanske enote na Dolenjsko okrog 800 neoboroženih fantov, ki so prišli ali bili »mobilizirani« v partizane. Iz Poljanskega, tedaj bataljona Lojzeta Kebeta, so do maja 1943 nastali 4 bataljoni, in sicer: Poljanski, Selški, Škofjeloški in Dražgoški (3. bataljon Gorenjskega odreda je bil Poljanski, 4. bataljon je bil Selški, 8. bataljon je bil Škofjeloški in 9. bataljon Dražgoški).

Požrtvovalno in nevarno delo terencev

Dokaj široko mrežo organizacij OF na terenu in veliko število novih aktivistov OF in partije je narekovalo organizacijsko prilagoditev partijske in frontovske organizacije nastalim razmeram. Zato smo se v pomladanskih mesecih 1943. leta lotili ustanavljanja rajonskih odborov OF in rajonskih komitejev KP. V članstvo teh forumov smo razen partizanov — ilegalnih političnih delavcev vključevali tudi najbolj delavne in požrtvovalne aktiviste — legalce s terena. Rajonski komite KPS Medvode so tedaj sestavljali Avgust Barle-Ambrož kot sekretar ter Ivan Bizant-Niko, Franc Kalan-Vasič, kasneje Evstahij, Ivanka Jenko-Urška (sedaj Andromako) in Tilka Kniflic-Klara kot člani, rajonski odbor OF Medvode pa: sekretar tovariš Ambrož, člani pa Izidor, odgovoren za mladinsko organizacijo, Peter, mizarski pomočnik, Tomaž Smrekar, kmet, Dolinc, tovarniški delavec, ki je bil obenem tudi nekaj časa rajonski intendant, in Slavc, trgovski pomočnik. (To so njihova ilegalna imena, njihovi priimki in prava imena mi pa razen Avgusta Barleta niso znani.) Rajonski (Nadaljevanje na 12. strani)

Nemška policija si ogleduje most v Praprotnem v Selški dolini, ki ga je požgal Cankarjev bataljon 14. 11. 1941.

(Nadaljevanje s prejšnje strani)

komite KPS Smlednik pa so sestavljali: Janez Kalan-Kosec, sekretar ter Franc Pestotnik-Aljoša, Jaka Konjar-Gabrovec, Cveto Novak-Iztok in tovariš Vičan (ilegalno ime) kot člani, julija je bil v rajonski komite vključen Jože Peklaj-Krištof. Rajonski odbor OF Smlednik pa so sestavljali Janez Kalan-Kosec kot sekretar in člani Karel Notar-Kovač, Ivan Škrt-Tomo in Frančiška Petač-Soča.

Prek poletja in jeseni smo ustanovili še rajonske komiteje Zveze komunistične mladine (ZKM ali SKOJ) ter rajonske odbore Zveze slovenske mladine — ZSM, zatem pa še rajonske odbore Slovenske protifašistične ženske zveze (SPZZ), v jeseni 1943 pa tudi rajonske gospodarske komisije. Proti koncu leta 1943 je bil formiran tudi prvi okrožni odbor OF okrožja Škofja Loka. Aprila 1943 je bil reorganiziran in dopolnjen tudi okrožni komite KPS Škofja Loka v naslednji sestavi: sekretar Anton Petercel-Igor, člani pa Milan Zakelj-Zirovnik, Jože Kavčič-Jernač, Avgust Barle-Ambrož in Janez Kalan-Kosec, naknadno pa je bil v okrožni komite KPS kooptiran še Janez Kmet-Mirko. Sekretar okrožja Škofja Loka sem bil do 20. julija 1943, potem pa sem odšel na Jesenice za sekretarja OK KPS tega okrožja. Za menoj je postal sekretar OK KPS Škofja Loka Avgust Barle-Ambrož, sestava drugih članov pa je ostala nespremenjena. Malo kasneje, neko v septembru 1943, je bila priključena v okrožni komite KPS Škofja Loka kot članica tovarišica Ivanka Jenko-Urška. V splošnem pa se je sestava vseh političnih forumov v rajonih oziroma od marca 1944 dalje v okrajih in okrožju pogosto spreminjala in dopolnjevala in bi rekonstrukcija sestav vseh teh forumov terjala veliko delo in obširen opis oziroma prikaz.

POPRAVEK

V prvem delu prispevka, ki je bil objavljen v prejšnji številki glasila se je v zadnji odstavek drugega poglavja (glej stran 13) vrnila napaka.

Pravilno bi se pa ta odstavek moral v začetku glasiti takole:

»... Za komandanta I. grupe odredov je bil imenovan Jože Gregorčič-Gorenjc, za politkomisarja pa Lojze Kebe-Štefan, ki sta bila do tedaj komandant in komisar Cankarjevega bataljona. Ta dva sta potem v smislu prejetih navodil razen že obstoječega I., to je Cankarjevega bataljona, že aprila 1942 formirala nov II. bataljon I. grupe odredov, ali tako imenovan Poljanski bataljon, ki je bil podrejen neposredno štabu I. grupe odredov. Obenem sta imenovala štab Poljskega bataljona. Zatem pa sta pristopila k formiranju dveh odredov, in sicer Kokrškega in Gorenjskega, kar je bilo izvedeno v juniju oziroma juliju, Cankarjev bataljon, to je I. bataljon I. grupe odredov, ki se je nahajal pod Stolom (Karavankami) in na Pokljuki, se je v juliju reorganiziral v Gorenjski odred z dvema bataljonoma. Poveljstvo dotedanjega I. bataljona (Cankarjevega) je postalo štab novega Gorenjskega odreda. Prvi novoformirani bataljon Gorenjskega odreda, ki sta ga tvorili prva in druga četa prejšnjega Cankarjevega bataljona, je operiral na levem bregu Save pod Stolom, drugi bataljon novega Gorenjskega odreda pa je operiral na področju Pokljuke in Jelovice. Ta bataljon je bil formiran iz prejšnje 3. čete Cankarjevega bataljona in iz borcev, ki jih je poslal štab I. grupe odredov njemu v okrepitev (poslano je bilo okrog 20 borcev). Pripis oziroma pojasnilo: Teh 20 borcev so bili pretežno prostovoljci iz Ljubljane, ki so bili poslani na Gorenjsko.

Za komandanta Poljskega bataljona je bil imenovan španski borec Jože Krajc-Zakelj, za komisarja pa Maks Krmelj-Matija...

Tone Petercel-Igor

PRAZNIČNO NA ŠMARNI GORI

V nedeljo, 14. junija je bil lep sončen dan, kot nalašč za prijeten izlet v naravo, zato ni čudno, če se je na Šmarni gori, eni izmed najbolj priljubljenih izletniških točk v okolici Ljubljane zbralo nekaj tisoč planincev in izletnikov, ki so se hkrati udeležili tudi 11. planinskega tabora ljubljanskega območja.

Vsekakor je bil kraj tokratnega tabora izredno posrečeno izbran, saj hoje skozi senčnate gozdove ni bilo za nikogar preveč in tako smo na poti srečevali ljudi vseh starosti. Tudi na sedlu med Šmarno goro in Grmado, kjer je bila osrednja prireditev tabora, je bilo vseskozi prijetno vzdušje, kajti prireditelji, planinci PD Šmarna gora, so se

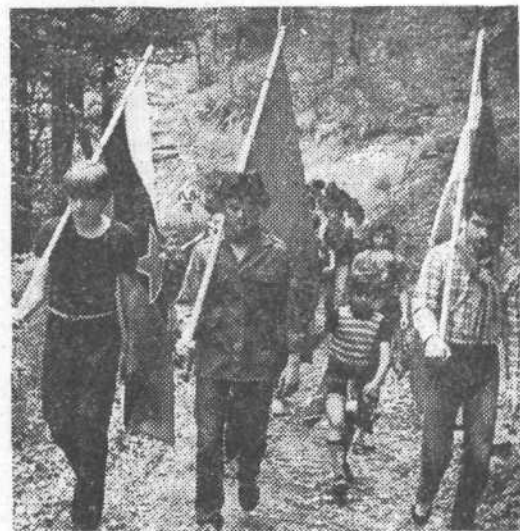
resnično potrudili in tabor zelo dobro organizirali.

Dr. Marjan Rožič, predsednik skupščine mesta Ljubljana je v svojem govoru poudaril, da bomo morali narediti več za stik z naravo in predvsem poskrbeti za čistočo narave, to pa ni le naloga planincev in ljubiteljev narave, pač pa vseh nas. Tudi planinski tabor je bil ena izmed prireditev v okviru praznovanja 40-letnice ustanovitve osvobodilne fronte slovenskega naroda.

POHOD OB PRAZNIKU

Krajani krajevnih skupnosti Vodice in Bukovica — Sinkov turn so tudi letos slovesno proslavili svoj krajevni praznik, ki ga praznujejo 13. junija v spomin na preboj Gorenjskega odreda leta 1944 iz nemškega obroča okoli Rašice.

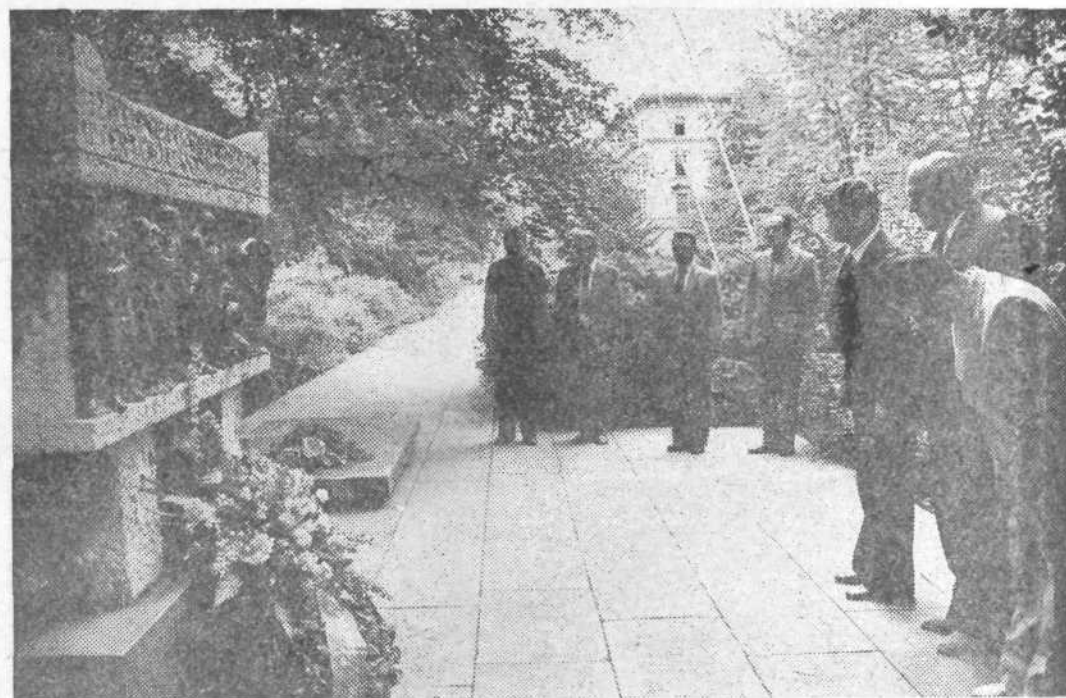
Pripravili so več kulturnih in športnih tekmovanj. V teku po Rašici je bil med člani najhitrejši Hinko Rosulnik, med dekleti pa je zmagala prav tako članica SD Strahovica Zupanova.

Tradicionalnega pohoda po poteh Gorenjskega odreda se je tokrat udeležilo manj udeležencev kot prejšnja leta, razveseljivo pa je, da je bilo med udeleženci največ mladih. Po pohodu so pripravili večer ob tabornem ognju s kulturnim programom.

France Kmetič

Velikanu revolucije Edvardu Kardelju

Člani delegacije mesta Kardeljevo, ki so bili gostje naše občine, so položili venec h grobnici narodnih herojev.